

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De quibusdam molestis suû abnegationibus. Capvt XXII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

De quibusdam molestis sui abnegationibus.

CAPVT XXII.

POSTEAquam Deus externa illa partim ante iam dicta exercitia, quæ illi vitâ penè extinxissent, Ministrum omittere iussit, vique adeo hoc ipso delassata & exhausta eius natura exhilarata est, vt præ gaudio fieret, cum in memoriam rediret asperrimorum ligaminû ac vinculorum, & aliorum, quæ durè ac acerbè tulisset. Voluebantur tunc eius in animo huiusmodi cogitationes. Deinceps Domine Deus vitam quietam agam, mihiq; indulgebo: sitim aqua & vino propulsauero: absque vinculis in sacco stramineo cubabo: quod mihi commodi vel ante mortem præstari sæpius expectij. Satis superq; vires attriui meas: iam requies captanda est. Id genus temerariæ cogitationes, eius sensibus illabebantur: at qui nesciebat ille, quid de ipso statuisset Deus. Cumq; iam aliquot hebdomadibus huiuscemodi cogitationibus sensus eius pulsarentur ac velut recrearentur more solito residens in sella sua, mente tractabat verissimam illam D. Iob. sententiam. Militia est vita hominis super terram: Interim rursus castam patitur, videreq; sibi visus est quædam spectata forma ac virili habitudine iuuenem ad se ingredi, duasque sibi ocreas militares inferre, itemque vestes alias, quibus vtuntur strenui equites: deinde ad ipsum accedere, & vestibus his indurum: ita affari: Noueris miles, hastennis te pedibus militasse, at nunc equitem te gerere vult Deus. Intuebatur ille ocreas suas, &

Tob 7.

Visio alia estatica.

Kk a

CXXX

cum grandi cordis admiratione ait: Papae
 quid mihi accidit, quid me factum est? Itaque
 quesero, qui haecenus libentius ocio & quiete
 perfrui consuevi? Dixitque ad Iuuenem. Quan-
 do ita visum est Deo, ut sim equestris ordinis,
 si quidem aliquo in conflictu vel concertatione
 id mihi dignitatis cum laude peperissem,
 foret eo nomine mihi optatius, iuuenis auer-
 so parumper vultu subridens. Noli, inquit, hoc
 in parte esse anxius, satis superque multa tibi
 prebebitur dimicandi occasio. Nimirum qui-
 quis spiritalem ac strenuum Christi militiam
 prestare se appetit, multo illi plures immen-
 oresque eluctandae ac subeundae erunt pugnae
 angores, quam olim illustribus illis eximij-
 ducibus ac heroibus, quorum res bellicas im-
 gnesque triumphos homines mundani verbis
 & carminibus celebrant. Persuasum tute habes,
 Deum iam tuo te absoluisse iugo, & vincula ab-
 iecisse: ac deinceps vacandum tibi esse commo-
 dis & quieti. At secus multo sese res habet. Non
 vult Deus vinculis te liberare, sed ea mutare dis-
 taxat, longeque efficere grauiora, quam antea
 vnquam fuerint. Territus his valde Minister,
 ait ad Dominum: Ecquid tandem me facturum
 es Domine? Putabam ego certamina cuncta
 me iam superasse, & ut video, nunc demum in-
 choanda sunt, iamque acrius vrgeri & angimur
 hi videor. Quid hoc tibi vult Deus meus? Solusne
 ego peccator sum, & alij omnes iusti sunt,
 ut in me miserum tam seuerè animaduertas,
 caeteris parcas? Ita mecum agis ab ineunte aeta-
 te mea, semperque iuuenile corpus meum detri-
 tis ac diuturnis excrucias morbis, videbarque

Militi Christi
 strenuo plura
 maioraque
 referuari cer-
 tamina, quae
 olim heroibus.

Habac. i.

mihi iam multa satis perpeffus. Ait ad eum Dominus: Minimè verò: necdum fatis exercitatus es. Si vis rectè tecum agi, modis omnibus funditus vt proberis, neceffe est. Tum ille. Quæfo, inquit, Domine, quot mihi etiamdum

Gen. 15.

perferendæ fint cruces, indicare ne graueris. Cui Dominus, Suspice, ait, cælum, & si potes innumeras numerare ftellas, poteris etiam adhuc euenturas tibi afflictiones numero complecti. Atq; vt ftellæ quâuis prægrandes fint, tamen exiguæ videntur: ita etiam cruces tuæ paruæ videbuntur hominibus non exercitatis, quas tamen tu duras & acerbis admodum experieris. Et Minister ad Dominum. Precor, inquit, cruces ipfas ante mihi significes, vt eas cognitas habeam. Ad quod Dominus. Minimè, ait, id opus est, immo verò præstat eas vt ignores, ne ante animo collabaris. At tamen ex innumeris, quas oportebit perpeti, crucibus non

Ex omnibus perferendis tres solum illi prædicantur cruces.

nifi tres commemorabo. Prima est, quod hætenus quidem ipse te cecidisti manibus tuis, ac tui misertus, cessabas dum volebas: at nunc è tuis manibus ereptum alijs te absque vlla tui defensione male tractandum obijciam, vbi neceffe erit, vt in quorundam cæcutientium cordibus famæ & existimationis tuæ magnam patiaris iacturam, quæ res longè tibi erit toleratu acerbior, quam crux illa acutis referta clauis, dorso tuo fuerit. Enimuerò ex superioribus exercitijs tuis laudem & gloriam apud homines obtinuisti, atqui hîc deprimèris, planeque habebis pro nihilo. Altera est, quamuis numerosis dirisq; tete mortibus afflictaris, nihilominus Dei permiffu natura tibi permanfit

Prima.

Secunda.

Tertia.

amicabilis, & quæ cupiat amari, sed nunc quibus in locis peculiarem quãdam fidem & charitatem aucupaberis, grandem experieris invidiam, & dirè affligeris ac vexaberis, idque tam multis modis, vt qui te sincera fuerint complexi fide & beneuolentia, iisdem tecum molestijs ex commiseratione inuoluendi sint. Tertia est, hucusque vbera suxisti velut infantulum necdum ab lactatus, atque in diuinæ dulcedinis affluentia tanquam in pelago natasti. Iam post hac ne utiquam tibi præstitero, sed præternaturali paupertate arefcere ac tabescere te sinam, erisque & à Deo & ab hominibus derelictus, pariterque & ab amicis & ab inimicis immunitè diuexaberis. Et vt paucis multa complectar, quicquid pro tuâ consolatione & commendo molitus eris, prorsus in contrarium abibit. Fuit his verbis ita consternatus Minister, vt totus corpore contremisceret, exiliensque cum impetu, crucifixi specie se humi abiecit clamansque ad Deum lugubri corde & voce lachrymabili, precabatur, si fieri posset pro sua paternæ benignitate his ipsum calamitatibus non peteretur inuolui: sin minus id posset, æterna definitionis voluntas in ipso perficeretur. Cumque aliquamdiu his angustijs correptus, iisdemque precibus intentus iaceret, audiuit quandam intra se vocem eiusmodi. Sis bono animo: ego ipse tecum ero, efficiamque vt cuncta hæc feliciter superes ac elucleris. Surrexit ergo, seseque Dei manibus permisit. Porro mense ex oriente, cum in cubiculo suo post Missæ sacrificium sederet tristis, atque hæc animo pertractaret, simulque ob hyemis asperitatem frige-

frigore correptus esset, vocem cuiusdam intra se loquentis sensit, ipsique dicentis, vt fenestra patefacta, prospiceret ac disceret. Aperuit ille & prospexit. Ecce autem canis quidam per medium cœnobij ambitum cursitans, ore gestabat pannum detritum quo pedes obuoluuntur, mirumque illo panno ludum exercebat, modò sursum, modo deorsum eum iactitans, vnguibusque lacerans. Suspexit in cœlum Mittere, & ex profundo ingemiscens pectore, audit hæc intra se verba edi: Eodem plane modo tu quoque fratrum tuorum ore tractaberis. At ille ita secum cogitabat: Quando aliter fieri non potest, resignes tete, & vt pannus iste vexationes omnes tacitus suffert, idem ipse quoque facias. Descendit autem, tulitque pannum illum, & multis annis vt rem preciosam asseruauit, ac si quando ex impatientiæ vitio prorumpere voluisset, protulit pannum, vt eius contemplatione rediret ad sese, seque cognosceret, atque erga omnes intra silentium sese teneret. Si forte quandoque faciem ab ipsum prementibus cum quadam dedignatione auertisset, intus obiurgabatur cum his verbis: Memineris vt ipse Dominus tuus elegantissimam faciem meam non auerterim ab increpantibus & conspuentibus me. Mox ille acriter dolens, benignè ac placidè ad illos sese conuertebat. Principio si qua illi crux accidisset, hoc pacto cogitabat: Vtinã Deus bene ab hac afflictione absolutus essem. Apparuit autè illi puer Iesus in visione ipso Purificationis die, repræhensitque ait. Necessè benè perpeti nôsti: equidè hoc te docebo. Cū aliqua laboras cruce, non debes illius

K.k 4 spectare

Ad quid pannum lacerum planeque vilissimum secum asseruauerit.

Isa. 50.

Cruce vel af-
fiftione gra-
natus quid
spectare de-
beat.

spectare finem, quasi tum requie sis potiturus
sed dum crux ipsa perseverat, submittas te
atque ad aliam æquanimitè excipiendam præ-
pares. Sic prorsus decet. Imiteris virginem ro-
sas carpentem, quæ non statim contenta est, vi-
nam è sentibus decerpisse rosam, at plures col-
ligere statuit. Ita, inquam, & tu facias. Sis amo-
mo præparato, simulatq; præsens crux finem
acceperit, ad aliam euestigio capeffendam. Im-
ter alios Dei amicos, qui ipsi euenturas propo-
diem cruces ante significabant, præcipuè con-
dam sanctimonix virgo ipsum adijt, dicens
in Angelorum solennitate post Nocturnas pro-
ces multum serio Dominum pro ipso deprecata
fuisse. Visa autem sibi est, vt aiebat, in via
one duci ad locum, vbi erat ipse Minister: per-
spexitq; supra ipsum excrescere rosarium
& amplum ac peramicenum, vernantibus plu-
num rosis, iidemque rubicundis. Porro ad te-
lum tollens oculos, vidit Solem miro splen-
dore nullis impeditum nubibus oriri: atque
in ipsi radijs siue lumine pulcherrimum stans
puerulum, forma crucifixi: cæterum ex ipso
Sole radium quendam in ipsius Ministri cor-
proficisci, tantæ virtutis & efficacix, vt cuncta
eius membra & venæ omnes inflammarentur.
Atqui rosarium illud densum rosis referunt,
sefe interponens nitebatur ab eius pectore
illis splendorem mouere & excludere: sed neque-
bar: quandoquidem micantes illi radij magna
vi frutices omnes penetrabant, seseq; in cor
Ministri infundebant. Post hæc intuita est pu-
erulum illum ex Sole prodeuntem, aitq; illi.
Quorsum tendis bone puer? Ad mihi charissi-
mum.

OIV

45

primum, inquit, ministrum meum. Et illa. Quid sibi vult, ait, puer dulcissime splendor ille solaris in eius pectore? Respondit puer: Tanta cor illius perfudi lucis claritudine, quod eiusdem luminis repercussus quidam ex illo erumpens, multorum ad me corda reducet ac pertrahet: neque id præpedire poterit densum hoc rosetum, multiarias ipsi adhuc perferendas crucis significans, quo minus præclare ac excellenter in ipso perficiatur. Quando verò abstracta vita homini incipienti cum primis utilis est, consultissimum sibi fore visum est, ut in suo Cœnobio decem & eo amplius annos permaneret, ab omni hominum familiaritate atque toto Mundo separatus. Surgens à mensa, in suo se inclusit Sacello, ibique permansit, & neque ad Cœnobij portam, neque alibi siue cum sceminis, siue cum viris sermonem protrahere, aut eos adspicere voluit. Præfixerat certos eosque angustos suis oculis limites, quos excedere nõ deberent, nempe spatium pedum quinque. Sæper hæsit domi, nusquam neque in oppidum, neque in loca finitima progrediens, sed vni duntaxat sibi suæque solitudini vacans: Quæ tamen omnia nihil illi contulere, quin eodem anno tam diris infestaretur crucibus, ut & ipsum sui & alios miseresceret. Ut autem Sacelli illius soliditatem, in quam sese velut in carcerem toto illo decennio sine ferro recluserat, suavius ac moderatius ferret, precibus contendit à pictore quodam, ut Patres antiquos, & eorum sententias quasdam, itemque nonnulla alia prorsus pia, quæ hominem afflictum excitarent ad patientiam, ad parietes depingeret.

Kk 5

Ac

Incipienti vita
tam abstracta
quid consultissimum.

At hinc quoque Deo permittente non statim
 voto potitus suo. Simul enim atque pictor
 trum imagines carbone delinearat, oculis
 borare cepit, nec potuit præ caligine
 opus profequi. Quam ob rem discedendi
 petijt, afferens opus ita dimitti oportere, quod
 reualefceret. Interrogans verò quantum
 necesse esset temporis intercedere, dum
 haberet, respondit, menses tres. Tum
 eum minister scalam denudè erigere, quam
 ascendens manus ad imagines applicuit,
 que ægros pictoris contingens oculos, dixit
 virtute DEI & sanctitatis Patrum istorum
 cipio tibi Pictor, vt cras huc oculis omnino
 nis reuertaris. Mane factò, lætus & incolu-
 redijt, gratias agens DEO & ipsi pro reddito
 oculorum vsu. Atqui Minister non sibi, sed
 sanctis Patribus, quos manibus contractare
 hoc acceptum retulit. Videbatur illis tempo-
 bus DEVS cunctis & dæmonibus & hominibus
 ipsum affligendi facultatem præbuisse.
 Innumeras tum dæmonum vexationes
 vt pote qui exquisitis ac acerbis eum modis
 tulentissimè ac procacissimè noctu diuque
 gilantem, dormientemque cruciarent, ac
 maniter affligerent. Contigit quandoque
 edendi carnes eum cupido incesseret: siquidem
 multis annis illis abstinerat. Vt autem sum-
 ptis carnibus satisfecit desiderio, in visione
 terrimus quidam cacodæmon coram illo
 stens hunc recitauit versum: *Adhuc esia con-
 eram in ore ipsorum, & ira Dei ascendit super
 grauique latrato dixit ad circumstantes: Mo-
 nachus iste reus est mortis, qua ego nunc illi*

Pictoris cuius-
 dam oculos
 manuum con-
 tactu suo sa-
 nitati resti-
 tuit.

Dæmones
 quam ipsum
 diu afflixer-
 unt.

multabo. Quod cum alij nollent permittere, immanem protulit terebram, aitque ad illum: Quando aliud tibi irrogare non sinor, corpus tuum hac terebra torquebo, oreque perforato tantum tibi inferam doloris & supplicij, quantum ex carnibus voluptatis cepisti: moxque ad os terebram adegit, vnde confestim maxilla & dentes atque os adeo intumuerunt, vt toto triduo neque carnes, neque aliud quicquam per os inferre posset, quantum surgendo perciperet.

De quibusdam vexationibus internis.

CAPVT XXIII.

Inter alias afflictiones suas, tres internas perquam molestas pertulit. Quarum vna erat, cogitationes impiæ contra fidem. Incidebant animo illius id genus susurrria: Qui tandem DEVS potuit homo fieri? atque his similia multa, quibus quanto amplius sese volebat argumentando opponere, eò magis implicabatur. Hac tentatione annis nouem laborauit, flens interim atque eiulans oculis & corde ad Deum & sanctos omnes pro impetrando auxilio. Tandem vbi Domino visum est opportunum, penitus hac eum liberauit ingensq; illi diuinitus collata est firmitas fidei illuminata. Altera erat inordinata tristitia. Ferme continuè tanto animi pondere premebatur, quasi montè totū in suo gestaret pectore. Id illi hinc partim accidit, quod subita eius ad Deum cōuersio tā fuerat vehemens, vt corpus eius ad modum,

Cōtra fidem
qui tentatus,
& quamdiu.
Inordinata
tristitia vnde
illi prouenerit,
& quamdiu adhaeserit